

paa hvilkenformhelst anden Maade? Det Næste, der møder os, er den omtalte Omfætning af Indtægten til Korn og Alt, hvad dermed staaer i Forbindelse. Jeg troer heller ikke, dette er heldigt, skjøndt jeg ganske vist betragter det som noget mindre Betydende. Jeg anseer det ikke for heldigt, fordi jeg troer, at naar man skal beregne Indtægten for et enkelt Aar, kan man ingenlunde gaae ud fra, at denne Indtægt sædvanlig staaer i bestemt Forhold til Kornpriserne. Det er min Overbeviisning, at det ikke alene gjælder med Hensyn til al anden Virksomhed, men at det ogsaa gjælder med Hensyn til Agerbrugsvirksomheden, at det ingenlunde er saaledes, at Indtægten ubetinget er størst i det Aar, hvor Kornpriserne ere meget høie. Det kan meget godt være, at Indtægterne ere størst i det Aar, hvor Priserne ere endeel lavere. Jeg troer derfor ikke, at hele denne udviklede Beregningsmaade indeholder nogen reel Fordeel, jeg troer overhovedet, at man anvender Ansættelse i Korn i mange Forhold, hvor det ikke er hensigtsmæssigt, at den anvendes, fordi man kan finde den Sikkerhed, som man søger derigjennem, paa andre, bedre og ligesaa betryggende Maader; men jeg er i ethvert Tilfælde overbevist om, at det er urigtigt at anvende Korn som Maalestof, naar der ikke er Tale om, at man vil bevare visse Værdier, ikke alene gennem nogle faa Aar, men gennem et saa stort Tidrum, at man aldeles ikke kan overse, hvorledes de oeconomiske Forhold ville udvikle sig i dette. Men et slikt Tilfælde er jo ikke her tilstede, hvor der er Tale om Beskatning for hvert enkelt Aar for sig, og jeg skal derfor foreslaae, at man lader denne Ansættelsesmaade falde som mindre heldig. Jeg skal dernæst udtale med Hensyn til den Minimumssats, som er sat paa den personlige Virksomhed af Agerbrugeren og hans Familie, at denne efter min Overbeviisning er for høj, saaledes som det ogsaa allerede af en anden Taler er berørt. Den er for høj, ikke alene i mange enkelte Tilfælde, hvor f. Ex. enten Manden eller Konen eller begge to ere gamle eller svage, eller hvor særlige Forhold ere tilstede, men tillige i det Mindste i mange Ægne i Landet gennem-

gaaende for stor for de ganske smaa Agerbrug, for Agerbrug paa 1—2 Tønder Hartkorn eller saa omtrent. Nu vil man maaskee herimod indvende, idet man gaaer over til den følgende Passus i Paragraphen, at disse Forhold kunne rettes derved, at der af Vedkommende indsendes en behørig begrundet Selvangivelse; men det er min Overbeviisning, at en behørig begrundet Selvangivelse ikke kan komme frem fra disse Folk. Det er maaskee muligt, at disse Folk, naar de virkelig alvorligt vilde anstrænge sig derfor, kunde give en mere nøagtig Skjønangivelse af deres Indtægt, end der som oftest kommer fra dem; men hvad jeg anseer for umuligt, er det, at de kunne give en behørig begrundet Selvangivelse, en Selvangivelse, ved hvilken de altsaa paa tilfredsstillende Maade kunne godtgjøre for dem, der ikke nøagtigt kjende deres personlige Forhold iforveien, at de virkelig have havt de Indtægter, de sige. Vi maae huske paa, at disse Folk haade med Hensyn til deres Indtægter og Udgifter leve paa en saadan Maade, at disse blandes ind i deres Driftsomkostninger og Formuesvedligeholdelsesomkostninger, saaledes at det er overordentlig vanskeligt at stille dem ud fra hinanden uden dagligt vidtløstigt Bogholderi, som det ikke alene er overordentlig vanskeligt for disse Folk at holde, men tillige urimeligt at paalægge dem. Naar en saadan mindre Bonde lever Dag ud og Dag ind med sine Folk, naar han anvender sin Indtægt deels til Forbrug, deels til Vedligeholdelsesomkostninger, deels til Forbedringer af sit Agerbrug osv., vil det vise sig umuligt at stille nøagtigt ud fra hinanden, hvad der i Sandhed er medgaaet til hver enkelt Anvendelse; ethvert Forsøg derpaa maa brikte, naar der ikke samtidig skal forlanges af ham en saa detailleret Regnskabsopgjørelse, at Forlangendet herom, som jeg har antydet, efter min fulde Overbeviisning vil give til praktisk Resultat, at der i Virkeligheden aldrig af disse Folk kan gives en begrundet Selvangivelse; og hvis man vil frasælbe Forlangendet, ja, saafaaer man et reent Skjøn, men saa ere vi tillige fuldstændig ude at svømme og kunne ligesaa godt, ja meget bedre, bestemme, at hvor vedkommende Skattecommission ikke finder, at